

Arrest

**nr. 67 710 van 30 september 2011
in de zaken RvV X / IV en RvV X / IV**

In zake: X
 X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 2 mei 2011 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 april 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikkingen van 5 juli 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 augustus 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat Z. CHIHAOUI verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de rechtspleging

Verzoekende partijen vragen om beide beroepen samen te voegen. Gezien beide bestreden beslissingen op dezelfde motieven steunen, waartegen verzoekende partijen hetzelfde middel hebben aangevoerd is het aangewezen om beide beroepen wegens verknochtheid samen te behandelen en te berechten teneinde een goede rechtsbedeling te verzekeren.

2. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing houdende de weigering van de erkenning van de status van vluchteling en de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus ten aanzien van eerste verzoekende partij luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart sinds 2007 het Russisch staatsburgerschap te bezitten; tot dan had u het Armeens staatsburgerschap. In 2002 trad u op traditionele wijze in het huwelijk met A. S. (...) (O.V. 6.665.947). In 2006 ging u, samen met uw partner, naar Moskou; u wilde zich er definitief vestigen. In december 2007 keerde u terug naar Armenië, nadat u in Moskou verwikkeld raakte in een bitse concurrentiestrijd met Azerische bloemenhandelaars. In de nasleep van de presidentsverkiezingen op 19 februari 2008, bracht u op 1 maart 2008 mensen naar de betoging van opposanten in Erevan. Enkele dagen na 1 maart 2008 kreeg uw partner thuis het bezoek van de politie, die naar u op zoek was. Toen de politie vaststelde dat u niet aanwezig was, beslisten 2 agenten om u te blijven opwachten, zodat uw partner u niet kon verwittigen. Eén van uw burens zag echter wat er in uw woonst gebeurde en verwittigde u. Toen de politie merkte dat u niet kwam opdagen, verlieten ze uw woonst. U dook intussen onder bij familie in Leninakan, waar uw partner u nadien kwam vervoegen. U bleef nog een paar maanden in Armenië en in mei 2008 keerde u, samen met uw gezin, terug naar Moskou en dit per vliegtuig vanuit Leninakan, Armenië. In mei 2010 raakte u in Moskou betrokken bij een incident met skinheads, die enkele Afrikanen hadden aangevallen. U wilde tussenbeide komen en daarbij kreeg u rake klappen, waardoor u in het ziekenhuis belandde. U vernam naderhand dat één van de skinheads de zoon van een invloedrijk (extreemrechtse) politicus in de Doema – het Russisch parlement – was. Omdat u represailles vreesde omwille van uw betrokkenheid bij het incident met skinheads, organiseerde u de vlucht van uw gezin en uzelf. Op 23 juli 2010 vertrok uw partner, samen met de kinderen, naar België en uw partner vroeg er op 5 augustus 2010 asiel aan. U kon niet samen met uw gezin meereizen omdat uw documenten nog niet in orde waren voor uw reis naar België. U reisde uw partner later achterna, in casu op 14 september 2010. Op 20 september 2010 vroeg u eveneens asiel aan bij de Belgische asielinstanties.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u zich voor uw huidige asielaanvraag beroept op problemen in Armenië, in de nasleep van de gebeurtenissen na de presidentsverkiezingen van 19 februari 2008. Eveneens beroept u zich op problemen in Rusland, in casu in Moskou; in 2007 had u er een conflict met Azerische bloemenhandelaars en in mei 2010 raakte u betrokken bij een aanval van skinheads op enkele Afrikanen.

Uit uw verklaringen blijkt dat u in april 2007 het Russisch staatsburgerschap hebt verkregen en tot dat ogenblik het Armeens staatsburgerschap bezat (CGVS 2, p.2 & CGVS 3, p.1). Daarnaast verklaart u (CGVS 3, p.2) dat u door een brief daartoe te schrijven naar de Armeense ambassade in Moskou, afstand hebt gedaan van uw Armeens staatsburgerschap, maar tevens beweert u (CGVS 3, p.2) hiervan geen formele bevestiging te hebben ontvangen. Welnu, uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat men het Armeens staatsburgerschap niet verliest na het verkrijgen van de Russische nationaliteit en dat men pas definitief het Armeens staatsburgerschap verliest krachtens een procedure bij de Armeense autoriteiten bevestigd door een presidentieel besluit. Aangezien u niet aannemelijk maakt dat u formeel – en dus definitief - afstand hebt gedaan van uw Armeens staatsburgerschap, dient geconcludeerd te worden dat u tot op heden naast het Russische staatsburgerschap, ook het Armeense staatsburgerschap bezit. Uit de bovenvermelde informatie blijkt immers eveneens dat de Armeense autoriteiten de dubbele, in dit geval Russische en Armeense, nationaliteit erkennen.

Uit uw verklaringen blijkt dat u in Armenië problemen kende in de periode rond en na de presidentsverkiezingen van 19 februari 2008; door de burgemeester van Echmiatsin werd u gedwongen om mensen naar de verkiezingen te brengen (CGVS 2, p.8) en op 1 maart 2008 bracht u mensen naar de betoging van opposanten in Erevan (CGVS 3, p.2). U zou, door te fungeren als chauffeur, zijn opgemerkt door autoriteiten en enkele dagen later kreeg u thuis het bezoek van de politie; daarop dook u onder om later Armenië te verlaten. Tot aan uw vertrek uit Armenië kende u geen andere problemen.

Welnu, uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat Armenië een meerpartijenstelsel heeft waarin politieke partijen activiteiten (bv. leden werven, fondsen verzamelen, hun gedachtegoed uitdragen, oppositie voeren in het parlement) kunnen ontwikkelen. Tijdens kiesperiodes is er sprake geweest van een verhoogde spanning, die gepaard kon gaan met intimidaties en kortstondige arrestaties. Na de kiesperiodes normaliseerde de situatie weer, zo ook na de presidentsverkiezingen van begin 2008

die turbulenter dan gewoonlijk zijn verlopen en uitzonderlijk een langere nasleep kenden. Sinds voornoemde politieke gebeurtenissen van 2008 zijn de Armeense autoriteiten restrictiever bij het toelaten van manifestaties. Hoewel vele manifestaties zonder incidenten verlopen, kunnen deze soms op schermutselingen uitlopen en zo tot kortstondige arrestaties leiden. Betrouwbare en gezaghebbende bronnen zijn echter van mening dat er actueel in Armenië geen situatie van vervolging omwille van politieke redenen is, tenzij eventueel in bijzondere, zeer uitzonderlijke gevallen, waarvan kan gesteld worden dat er over bericht wordt en dat deze bijgevolg gedocumenteerd kunnen worden.

Gelet op wat voorafgaat, in het licht van alle elementen waarover het Commissariaat-generaal beschikt, zijn de door u beschreven moeilijkheden (cf. een eenmalig bezoek van de politie bij u thuis) in de nasleep van uw betrokkenheid bij de politieke gebeurtenissen van 2008 (als chauffeur van kiezers en betogers), niet uitgesloten. Ze zijn echter niet zwaarwichtig genoeg om te kunnen spreken van vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève. Uit de informatie waarvan bijlage in het administratief dossier werd gevoegd, blijkt bovendien duidelijk dat de actuele situatie in Armenië, met uitzondering van enkele gekende en gerapporteerde gevallen, géénszins van aard is om te besluiten dat politieke opposanten vervolgd worden in de zin van de Conventie van Genève. Bovendien brengt u zelf geen overtuigende, concrete bewijsstukken aan waaruit kan blijken dat u niet naar Armenië zou kunnen terugkeren.

Bijgevolg blijkt niet dat u zich kan beroepen op een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève.

Aangezien u behoudens voornoemde politieke motieven in Armenië geen andere redenen inroept ter ondersteuning van uw asielrelaas, toont u tot slot al evenmin concreet aan dat u een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de regelgeving met betrekking tot subsidiaire bescherming, zou lopen in Armenië.

Aangezien u de Armeense nationaliteit bezit en u omwille van uw problemen in Armenië noch de vluchtelingenstatus noch subsidiaire bescherming kan worden toegekend, dienen de door u aangehaalde problemen in Rusland niet meer onderzocht te worden. De afwijzing van uw asielaanvraag ten overstaan van het land waarvan u, als bipatride naast Rusland, de nationaliteit bezit, meer bepaald Armenië, volstaat immers om te besluiten dat u in de mogelijkheid bent om zich onder de bescherming van Armenië te stellen voor uw vrees ten overstaan van Rusland.

De door u neergelegde documenten zijn niet in staat om de gedane vaststellingen in positieve zin te wijzigen. Zo legt u een kopie neer van uw geboorteakte en uw rijbewijs. Deze documenten staven uw Armeense herkomst en het feit dat u zich voor het verkrijgen van een nieuw rijbewijs tot de bevoegde instanties in Moskou wendde. Daarnaast bevatten de documenten identiteitsgegevens, die in het kader van uw huidige asielaanvraag niet betwist worden. U legt tevens een kopie van een vliegtuigticket neer; het document bevat uw naamgegevens en het bewijst uw vertrek uit Moskou op 14 september 2010. Na het tweede gehoor door het Commissariaat-generaal, en op uitdrukkelijke vraag, stuurde u, via uw advocaat, per fax een kopie van 4 pagina's van uw intern Russisch paspoort. Uit de overgemaakte kopie, die uw identiteitsgegevens bevat, blijkt dat u in Moskou op 4 april 2007 een paspoort werd uitgereikt. Eveneens blijkt dat u in Moskou een propiska (geregistreeerde verblijfplaats) had. Er moet echter opgemerkt worden dat in voormelde kopie de pagina, die informatie over afgeleverde internationale paspoorten bevat, ontbreekt. Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u een internationaal paspoort achterhoudt voor de Belgische (asiel)instanties en daardoor informatie over uw in- en uitreizen naar of vanuit Rusland verzwijgt. Het ontstane vermoeden ondergraaft uw geloofwaardigheid.

Bevestiging van deze inschatting wordt daarnaast gevonden in uw verklaringen over uw vlucht uit Armenië, na uw verklaarde problemen aldaar in de nasleep van de presidentsverkiezingen van 19 februari 2008. Zo verklaarde u (CGVS 3, p.3) dat u in mei 2008 vanuit Leninakan naar Moskou vloog en daarbij voorafgaand aan een identiteitscontrole werd onderworpen; u toonde persoonlijk uw paspoort. Welnu, uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat Armenië, met steun van onder andere USAID en de International Organization for Migration (IOM), het Border Management Information System (BMIS), een centraal computersysteem dat bedoeld is om het verkeer via de Armeense grensovergangen te registreren en te controleren, bij alle grensovergangen heeft ingevoerd. De controle vindt plaats door middel van het scannen van het paspoort. In het systeem zijn allerlei verschillende databases gekoppeld aan de persoonsgegevens van passanten, waaronder lijsten van personen die gezocht worden door politie- of veiligheidsdiensten. Aan uw verklaringen, als zou u na 1 maart 2008 nog geviséerd worden door de Armeense autoriteiten, kan bijgevolg geen geloof worden gehecht.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing houdende de weigering van de erkenning van de status van vluchteling en de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus ten aanzien van tweede verzoekende partij, zijnde de partner van eerste verzoekende partij, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart sinds 2009 het Russisch staatsburgerschap te bezitten; tot dan had u het Armeens staatsburgerschap. In 2002 trad u op traditionele wijze in het huwelijk met M. G. (...) (O.V. 6.690.752). In 2006 ging u, samen met uw partner, naar Moskou; u wilde zich er definitief vestigen. In december 2007 keerde u terug naar Armenië, nadat uw partner in Moskou verwikkeld raakte in een bitse concurrentiestrijd met Azerische bloemenhandelaars. In de nasleep van de presidentsverkiezingen op 19 februari 2008, bracht uw partner op 1 maart 2008 mensen naar de betoging van opposanten in Erevan. Enkele dagen na 1 maart 2008 kreeg u thuis het bezoek van de politie, die naar uw man op zoek was. Toen de politie vaststelde dat hij niet aanwezig was, beslisten 2 agenten hem te blijven opwachten, zodat u uw partner niet kon verwittigen. Eén van uw burens zag echter wat er in uw woonst gebeurde en verwittigde uw partner. Toen de politie merkte dat uw partner niet kwam opdagen, verlieten ze uw woonst. Uw partner dook intussen onder bij familie in Leninakan, waar u uw partner nadien kwam vervoegen. U bleef nog een paar maanden in Armenië en in mei 2008 keerde u terug naar Moskou en dit per vliegtuig vanuit Leninakan, Armenië. In mei 2010 raakte uw partner in Moskou betrokken bij een incident met skinheads, die enkele Afrikanen hadden aangevallen. Uw partner wilde tussenbeide komen en daarbij kreeg hij rake klappen, waardoor hij in het ziekenhuis belandde. U vernam naderhand dat één van de skinheads de zoon van een invloedrijk (extreemrechtse) politicus in de Doema – het Russisch parlement – was. Omdat uw partner en uzelf represailles vreesden omwille van uw betrokkenheid bij het incident met skinheads, organiseerde uw partner de vlucht van het hele gezin. Op 23 juli 2010 vertrok u, samen met de kinderen, naar België en u vroeg er op 5 augustus 2010 asiel aan. Uw partner kon niet samen met u meereizen omdat zijn documenten nog niet in orde waren voor zijn reis naar België. Hij reisde u later achterna, in casu op 14 september 2010. Op 20 september 2010 vroeg hij eveneens asiel aan bij de Belgische asielinstanties.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u zich voor uw huidige asielaanvraag beroept op problemen in Armenië, in de nasleep van de gebeurtenissen na de presidentsverkiezingen van 19 februari 2008. Eveneens beroept u zich op problemen in Rusland, in casu in Moskou: in mei 2010 raakte uw partner betrokken bij een aanval van skinheads op enkele Afrikanen.

Uit uw verklaringen blijkt dat u in 2009 het Russisch staatsburgerschap hebt verkregen en tot dat ogenblik het Armeens staatsburgerschap bezat (CGVS 2, p.2 & CGVS 3, p.2). Daarnaast verklaart u (CGVS 3, p.2) dat u door een brief daartoe te schrijven naar de Armeense ambassade in Moskou, afstand hebt gedaan van uw Armeens staatsburgerschap, maar tevens beweert u (CGVS 3, p.2) hiervan geen formele bevestiging te hebben ontvangen. Welnu, uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat men het Armeens staatsburgerschap niet verliest na het verkrijgen van de Russische nationaliteit en dat men pas definitief het Armeens staatsburgerschap verliest krachtens een procedure bij de Armeense autoriteiten bevestigd door een presidentieel besluit. Aangezien u niet aannemelijk maakt dat u formeel – en dus definitief -afstand hebt gedaan van uw Armeens staatsburgerschap, dient geconcludeerd te worden dat u tot op heden naast het Russische staatsburgerschap, ook het Armeense staatsburgerschap bezit. Uit de bovenvermelde informatie blijkt immers eveneens dat de Armeense autoriteiten de dubbele, in dit geval Russische en Armeense, nationaliteit erkennen.

Welnu, u verklaart voor het Commissariaat-generaal dat u uw asielmotieven uitdrukkelijk verbindt aan deze van uw partner M. G. (...) (O.V. 6.690.752)(CGVS 3, p.4). U verklaart in Armenië geen problemen gekend te hebben die een rol spelen in uw huidige asielaanvraag, behalve het probleem van uw partner (CGVS 3, p.2). Aangezien in het kader van de asielaanvraag van uw partner door het Commissariaat-generaal werd besloten tot een weigering van de hoedanigheid van Vluchteling en tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, kan in uw hoofde evenmin besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Voor een uitgebreide weergave van de elementen op basis waarvan de beslissing van uw partner M. G. (...) (O.V. 6.690.752) is genomen, wordt dan ook verwezen naar de beslissing inzake zijn asielaanvraag.

Aangezien u de Armeense nationaliteit bezit en u omwille van de problemen van uw man in Armenië noch de vluchtelingenstatus noch subsidiaire bescherming kan worden toegekend, dienen de door u (en uw partner) aangehaalde problemen in Rusland niet meer onderzocht te worden. De afwijzing van uw asielaanvraag ten overstaan van het land waarvan u, als bipatride naast Rusland, de

nationaliteit bezit, meer bepaald Armenië, volstaat immers om te besluiten dat u in de mogelijkheid bent om zich onder de bescherming van Armenië te stellen.

De door u neergelegde documenten zijn niet in staat om de gedane vaststellingen in positieve zin te wijzigen. Zo legt u een kopie neer van uw geboorteakte en de geboorteaktes van uw kinderen. Deze documenten bevatten identiteitsgegevens van uzelf en van uw kinderen, die in het kader van uw huidige asielaanvraag niet betwist worden. U legt tevens een kopie voor van de vaderschapserkenning van uw partner voor één van jullie dochters, in casu M. (...); het document bewijst jullie ouderlijke band met de betrokken dochter en de band tussen uzelf en uw partner. De neergelegde documenten wijzigen de gedane vaststellingen niet in positieve zin.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoekende partijen beroepen zich in een enig middel op de schending van artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van de artikelen 48/2 en 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de materiële motiveringsplicht. Tevens roepen zij in dat de problemen die hen zijn overkomen in hun land van herkomst een schending uitmaken van de artikelen 5 en 8 EVRM en wijzen zij erop dat de bepalingen opgenomen in voormelde verdragsartikelen eveneens terug te vinden zijn in de artikelen 12 en 15 van de Belgische Grondwet.

3.2.1 Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van de verzoekschriften blijkt dat verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen volledig kennen. Zij maken verder niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hen bestreden beslissingen zijn genomen zodat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

De Raad stelt vast dat verzoekende partijen in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

3.2.2. Verzoekende partijen betogen dat, indien zij in aanmerking komen voor de status van vluchteling en Rusland als een veilig land wordt beschouwd, het dossier opnieuw naar verwerende partij dient te worden gestuurd voor verder onderzoek *“nu blijkt dat de feiten die verzoeker/verzoekster hebben gedwongen om Rusland te onvluchten niet werden onderzocht door het CGVS”*.

De Raad stelt vast dat verzoekende partijen aangeven het Russische staatsburgerschap te bezitten en naar eigen zeggen via een brief aan de Armeense ambassade in Moskou afstand hebben gedaan van hun Armeense nationaliteit, zonder daaromtrent een officiële bevestiging te hebben gekregen, gegevens die in het verzoekschrift niet worden betwist. Uit de informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt evenwel dat men de hoedanigheid van Armeens burger behoudt bij het eenzijdig opzeggen ervan teneinde een andere nationaliteit te verwerven (administratieve dossiers, respectievelijk stukken 21 en 22, CEDOCA-antwoorddocument met als referentienummer rus2011-006w, p. 1). Om er effectief afstand van te doen, moet men een procedure doorlopen die gemiddeld drie maanden duurt en verschillende fasen behelst. In een presidentieel besluit (*“un décret présidentiel”*) wordt dan officieel de band met Armenië verbroken (administratieve dossiers, respectievelijk stukken 21 en 22, CEDOCA-antwoorddocument met als referentienummer rus2011-006w, p.2). Vermits verzoekende partijen geen dergelijke procedure hebben gevolgd – wat evenmin door hen in het

verzoekschrift wordt betwist – vloeit hieruit noodzakelijkerwijze voort dat zij, naast de Russische nationaliteit, nog steeds de Armeense nationaliteit bezitten.

De Raad wijst erop dat het principe van internationale bescherming als surrogaat en laatste uitweg bij het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade de plicht veronderstelt van elke asielzoeker eerst de nationaliteit en bescherming te benutten waarop hij aanspraak kan maken. Het volstaat met andere woorden om een asielrelaas te beoordelen naar één referentieland waarvan verzoekende partij de nationaliteit draagt, *in casu* Armenië. Een onderzoek naar de voorgehouden problemen in Rusland is derhalve niet noodzakelijk.

3.2.3. Verzoekende partijen gaan voorts niet akkoord met de motivering dat de door hen aangehaalde feiten geloofwaardig zijn, maar niet zwaarwichtig genoeg om te gewagen van een gegronde vrees voor vervolging. Zij herhalen op summiere wijze hun relaas en benadrukken hierbij dat tweede verzoekende partij en hun kinderen gedurende één dag werden gegijzeld door de politie, die zonder huiszoekingsbevel hun huis was binnengedrongen. Deze feiten vormen een schending van artikel 5.1 EVRM, waarin het recht op vrijheid en veiligheid ligt verankerd, en van artikel 8 EVRM, gelet op de illegale manier waarop hun huis werd betreden. Gelijkaardige bepalingen zijn eveneens terug te vinden in de artikelen 12 en 15 van de Belgische Grondwet. Verwerende partij begaat een beoordelingsfout door te stellen dat deze feiten, die rechtsgoederen aantasten die worden beschermd door de meest fundamentele bepalingen uit het EVRM, niet zwaarwichtig genoeg zijn.

Met betrekking tot de door verzoekende partijen aangevoerde problemen in Armenië constateert de Raad dat deze moeilijkheden ontstonden naar aanleiding van de presidentsverkiezingen van 19 februari 2008. Eerste verzoekende partij lichtte toe dat zij werd verplicht om personen van het ene stembureau naar het andere te brengen om verkiezingsfraude te plegen ten voordele van de op dat moment aan de macht zijnde president. Nadien steunde zij de zijde van de oppositie door betogers te vervoeren, zonder zelf deel te nemen aan de manifestaties. Eerste verzoekende partij zag zich desalniettemin genoodzaakt om naar Moskou te vluchten teneinde een eventuele arrestatie te voorkomen en verklaarde met zekerheid *“ik kon niet terug naar Armenië owv die problemen”* (administratief dossier, stuk 7, CGVS verhoor 19/01/2011, p. 8.)

De Raad wijst er echter op dat de huidige situatie in Armenië niet langer van aard is dat personen met het door eerste verzoekende partij voorgehouden profiel vervolging dienen te vrezen. Deze bevinding is gestoeld op de bij het administratief dossier gevoegde informatie (stuk 21, *“Subject Related Briefing Armenië: Beoordeling van de actuele vrees van politieke opposanten sinds de gebeurtenissen ivm de presidentsverkiezingen van februari 2008”* van 14 oktober 2010) waaruit blijkt dat personen die in het kader van de verkiezingen van 19 februari 2008 werden gearresteerd inmiddels – behoudens welbepaalde uitzonderingen – werden vrijgelaten. Op 19 juni 2009 werd bovendien een amnestiewet door het parlement aangenomen. Tevens blijkt uit deze informatie dat personen die geen uitgesproken profiel hebben als oppositieleider en die betrokken waren bij de verkiezingen of de evenementen in de nasleep hiervan in maart 2008, alsook hun familieleden, geen aanhouding of gerechtelijke vervolging meer riskeren en probleemloos naar Armenië kunnen terugkeren. Diverse goedgeplaatste bronnen, zoals de voorzitters van verschillende Armeense mensenrechtenorganisaties en buitenlandse diplomaten, bevestigen unaniem dat personen met het profiel van eerste verzoekende partij – zijnde louter sympathisant van de oppositie, zonder leidinggevende functie – geen risico lopen op enige vorm van vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. De voorzitter van de gezaghebbende mensenrechtenorganisatie *Helsinki Committee of Armenia* bevestigde dat er behalve twee welbepaalde oppositie-militanten geen enkele militant/activist of eenvoudige sympathisant van de oppositie werd gezocht in verband met de gebeurtenissen volgend op de presidentsverkiezingen van 2008.

Verzoekende partijen beperken zich in hun verzoekschriften tot het benadrukken van enkele verdragsbepalingen die in de woelige periode in het voorjaar van 2008 geschonden zouden zijn, maar gaan hiermee voorbij aan bovenstaande gegevens betreffende de actuele stand van zaken in Armenië. Naast het citeren van de verzuchting *“Hoogstwaarschijnlijk zal er een of ander wetsartikel gebruikt worden om mij officieel van iets te kunnen beschuldigen. (...) Dat ik zomaar zou veroordeeld worden... Valselijk, omwille van 1 maart 2008”* (administratief dossier eerste verzoekende partij, stuk 4, CGVS verhoor 22/03/2011, p. 3-4) getroosten zij zich geen enkele moeite om voormelde informatie op eender welke manier aan te vechten en brengen zij evenmin een indicatie bij ter staving van het feit dat zij gezocht worden in hun land van herkomst. Voormelde vaststelling verhindert hen de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Verzoekende partijen tonen evenmin aan dat er heden in Armenië een situatie heerst van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §

2, c van de vreemdelingenwet waardoor hun leven of hun persoon op ernstige wijze zou worden bedreigd.

3.2.4. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partijen geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengen die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissingen zijn gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partijen noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken RvV 70 545 / IV en RvV 70 557 / IV worden gevoegd.

Artikel 2

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 3

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig september tweeduizend en elf door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT